

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 639/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Oľgou Michalíkovou, Francisciho 35, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 2321/2012 a jeho rozsudkom z 15. apríla 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 60/2014 a jeho rozsudkom z 22. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2016 osobne doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“; v citáciách aj „žalobca“ alebo „žalobkyňa“), zastúpenej advokátkou JUDr. Oľgou Michalíkovou, Francisciho 35, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 2321/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 15. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 60/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho rozsudkom z 22. októbra 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola rozhodnutím Obvodného úradu Prešov, odboru všeobecnej vnútornej správy č. PR 07787/2011/2407/MF z 10. novembra 2011 uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustila tým, že od júna 2011 do 24. augusta 2011 opakovane búchala po stenách svojho bytu a po radiátore v dome na [REDAKOVANÉ], čím úmyselne rušila občianske spolunažívanie schválnosťami. Sťažovateľke bola uložená pokuta 15 € a náhrada trov konania v sume 16 €. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Obvodný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. SVS-OP2-2012/002722/TMV z 27. februára 2012 (ďalej len „rozhodnutie z 27. februára 2012“) tak, že ho zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Žalobou doručenou Krajskému súdu v Prešove 30. apríla 2012 sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27. februára 2012. Vec sťažovateľky bola následne postúpená krajskému súdu uznesením sp. zn. 3 S 35/2012 zo 14. septembra 2012. Krajský súd žalobu napadnutým rozsudkom zamietol a sťažovateľke nepriznal náhradu trov konania. Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd

napadnutým rozsudkom napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a účastníkom napadnutého konania náhradu trov konania nepriznal.

Sťažovateľka v sťažnosti zdôrazňuje, že žalovaný rozhodnutím z 27. februára 2012 *„rozhodol iba na základe vykonaného dokazovania výsluchom svedkov uvedených sťažovateľom – údajne poškodenou... Výpovede svedkov, ktoré som vypočuť navrhla ja – ako obvinená, správny orgán, ani súd vôbec nebral v úvahu. Odvolací – Najvyšší súd sa o výpovediach týchto „mojich“ svedkov dokonca ani v napadnutom rozsudku nezmieňuje. Tým bola, okrem iného, porušená aj zásada rovnoprávneho postavenia účastníkov v konaní. Svedkovia uvedení sťažovateľom pritom nevypovedali konkrétne, t. j. že ma (obvinenú a žalobkyňu) videli búchať (po stene môjho bytu a radiátoroch) v neskorých nočných a skorých ranných hodinách a spôsobovať tým rušivý hluk. Boli to iba dohady, rušivý zvuk vychádzal z môjho bytu. Nebol teda o tom žiaden priamy svedok.“*

Krajský súd podľa sťažovateľky nezistil skutkový stav veci úplne a nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Z navrhovaných dôkazov pritom podľa názoru sťažovateľky vyplýva, že *„som ešte pre prejednávaním predmetného priestupku i v období jeho prejednávania Obvodným úradom Prešov, mala dlhoročné obdobné problémy s jedným zo sťažovateľov – susedom nad mojím bytom... Na str. 2 prvý odsek tejto zápisnice je mnou uvedené, že aj ja počujem v byte na druhom poschodí na Švábskej 63 v Prešove kde bývam, nejaký hluk...“*

Napadnutý rozsudok krajského súdu, s ktorým sa stotožnil najvyšší súd, vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď *«skutok údajne mnou spáchaný posúdil ako úmyselné konanie v zmysle § 49 os. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pričom takýto úmysel nebol ničím preukázaný – išlo iba o domnienky sťažovateľov a ich svedkov... pričom bola nesprávne aplikovaná zásada „in dubio pro reo“.*»

Sťažovateľka poukazuje na § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, podľa ktorého sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví,

nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním, a tvrdí, že nikdy nebol „preukázaný úmysel môjho konania z ktorého som bola neprávom obvinená a ktorý sa pre naplnenie skutkovej podstaty tohto priestupku vyžaduje. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je zrejmé, že z mojej strany nedošlo k spáchaniu priestupku: neboli naplnené znaky jeho skutkovej podstaty a absentuje úmysel, ktorý je základnou podmienkou posúdenia tohto skutku ako priestupok.“.

Iné sťažovateľkou označené konania vedené pred Obvodným úradom Prešov, prípadne pred Okresným úradom Prešov vo veciach priestupkov, ktorých sa mala údajne dopustiť sťažovateľka a ktoré boli zastavené, podľa nej preukazujú, že „proti mojej osobe je zaujatosť sťažovateľov, ktorí opakovanie – napriek nedostatku relevantných dôkazov ma neprávom obviňujú zo spáchania uvedeného skutku a podávajú podnety na priestupkové konanie“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky... na súdnu ochranu – upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 S/2321/2012 zo dňa 15. 04. 2014 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžo/60/2014 zo dňa 22. 10. 2015 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžo/60/2014 zo dňa 22. 10. 2015 a Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 S/2321/2012 zo dňa 15. 04. 2014 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľke... sa priznáva finančné zadostučinenie – vo výške 5 000,- €, ktoré je povinný jej vyplatiť Najvyšší súd SR a náhrada trov konania – právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v sume 303,16 €, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky, všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odvolanie (čo aj urobila), o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru tým, že správne orgány konajúce v jej veci dospeli k záveru o tom, že sa dopustila priestupku na úseku občianskeho spolunažívania, len na základe vykonaného dokazovania navrhnutého údajnou poškodenou, pričom výpovede svedkov, ktoré navrhla sťažovateľka, vôbec nebrali do úvahy, čím malo dôjsť k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu, s ktorým sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku stotožnil.

Sťažovateľka namieta taktiež nesprávne právne posúdenie veci, keďže podľa jej názoru neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku a absentoval úmysel, ktorý je základnou podmienkou posúdenia skutku ako priestupku na úseku občianskeho spolunažívania. Týmto spôsobom zároveň podľa sťažovateľky došlo v jej veci k porušeniu zásady *in dubio pro reo*.

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľky uplatnenú v sťažnosti ústavný súd poukazuje na všeobecné východiská svojej judikatúry, ktoré uplatňuje pri predbežnom prerokovávaní, resp. rozhodovaní o porovnateľných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb.

V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd v prvom rade konštatuje, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkolvek

diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (m. m. II. ÚS 9/00, III. ÚS 94/03, IV. ÚS 303/09, I. ÚS 207/2010).

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky

a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

V súvislosti so skutočnosťou, že sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v správnom súdnictve (podľa ustanovení v tom čase platnej a účinnej V. časti Občianskeho súdneho poriadku, ďalej aj „OSP“), je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné pri jej posudzovaní zohľadňovať špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244

ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Teda treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (m. m. porovnaj napr. IV. ÚS 428/09).

Vychádzajúc z uvedených rámcov svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na relevantnú časť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa k sťažovateľkou namietanému nedostatočne zistenému skutkovému stavu a hodnoteniu dôkazov uvádza:

„Odvolací súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu. Protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov. Podľa § 34 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.“

K námietke sťažovateľky o porušení zásady *in dubio pro reo* v súvislosti s nesprávnym právnym posúdením najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že „v uvedenom prípade nebolo možné uvedení zásadu na daný právny a skutkový stav aplikovať. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa uvedených schválností svojim správaním tak, ako boli opísané v prvostupňovom rozhodnutí, nedopustila. Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak z administratívneho spisu za preukázané, že sa uvedených konaní v predmetnom období dopustila, pričom pre najvyšší súd z uvedených svedeckých výpovedí jednoznačne dospel k záveru, že nemôže mať žiadne pochybnosti o ich vierohodnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobkyne došlo k spáchaniu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobkyňa nevyvrátila žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.“.

V nadväznosti na citované ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy a jeho úlohou je výlučne preskúmať, či postup a rozhodnutie orgánu verejnej správy v danej veci je v súlade s príslušnými hmotno-právnymi a procesno-právnymi predpismi.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd na podklade administratívneho a súdneho spisu podrobne preskúmal zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov a ústavne akceptovateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Napadnutý rozsudok podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch,

ktoré nemajú oporu v dotknutých právnych predpisoch, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o priestupkoch.

Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej sťažnosti.

Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na to, že sťažovateľka sa uchádzala o ústavnú ochranu sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, v ktorej je „v stávke“ pokuta uložená v priestupkovom konaní v sume 15 € (zjednodušene). Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy (obdobne ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v prvej vete § 238 ods. 5, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08,

IV. ÚS 94/2014). Uvedené skutočnosti umožňovali ústavnému súdu odmietnuť sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016